

“Čuj, Izraele! Gospodin, Bog naš, Gospodin je jedini!”

Živimo u vremenu mnogih pravnih propisa. Što god da čovjek želi pokrenuti, najprije se treba dobro posavjetovati s odvjetnicima kakvo zakonodavstvo postoji s obzirom na projekte koje želi provesti. Zakonodavstvo je ponekad tako opširno i zahtjevno, te ne djeluje poticajno u odnosu prema poduzetnim ljudima, jer uvijek nedostaje neka potvrda, ili pak manjka neko odobrenje. Mnogi ljudi odustaju od projekata, jer u šumi zapovijedi, propisa i uredbi ne vide ono što je bitno i što koristi stablu njihovoga projekta što ga žele ostvariti. Slično se događa i na religioznom području, jer svaka religija, pored religioznih čina i praksi kao što su post, molitva i milostinja, u sebi uključuje razrađeni sistem zapovijedi i propisa kojih se čovjek treba pridržavati, kako bi bio sposoban uspostaviti zajedništvo života s Bogom. Isto je vrijedilo i za židovstvo u Isusovom vremenu, jer je postojalo preko šesto zapovijedi Svetoga Pisma koje su Isusovi suvremenici trebali opslužiti da svoj život u potpunosti usklade sa svetopisamskim zakonodavstvom.

Potpuno je stoga razumljivo da jedan od pismoznanaca pita Isusa: „*Koja je zapovijed prva od sviju?*“ Raspitujući se kod učitelja Isusa o prvoj zapovijedi, ovaj čovjek želi pomoći svojim suvremenicima i pokazati im, što je po Isusovom mišljenju najvažnije činiti da bi se uspostavilo zajedništvo s Bogom. Zanimljivo je da Isus odgovara dvostrukim odgovorom, koji u sebi ne uključuje najprije ono što treba činiti na vanjštini, već mnogo više ono što se događa u našoj nutrini, s izravnim posljedicama za izvanjski život. Ljubav se rađa u nutrini našega srca. Kada čovjek vidi bolesno dijete kako plače i traži pomoć, u nutrini njegovoga bića rađa se osjećaj samilosti, milosrđa i suosjećanja za to dijete. Nije to odmah nesebična ljubav koja je spremna žrtvovati dane i noći za bolesno dijete, ali taj osjećaj samilosti i milosrđa početak je aktivnog angažmana i dobrih djela što ćemo ih u budućnosti učiniti ljudima koje volimo. Probuditi osjećaj samilosti u modernom vremenu prema ljudima koji me okružuju, početak je puta ljubavi, koji će u svojim kasnijim dionicama roditi mnogobrojnim dobrim djelima. Problem modernoga svijeta i jest u zaleđivanju osjećaja i ukrućivanju unutarnjega života na užtrb prevelike aktivnosti u izvanjskom krugu čovjekove stvarnosti. Kada čovjek dođe s posla iscrpljen i umoran, gladan i opterećen problemima koji su mu se dogodili, vrlo često nema vremena ni volje posvetiti se vlastitom unutarnjem životu i pronaći milosrđe i samilosti za članove vlastite obitelji. Postaje nam zamorno slušati djecu o događajima koji su im se dogodili u školi, a kada nam supruga želi ispričati neku sitnicu koja ju je obradovala ili rastužila, u srcu ne postoji više simpatije s kojom bi rado slušali što nam žena želi reći. Puno pažljivije slušamo ljude s kojima radimo, i nerijetko se događa da smo razgovorljiviji s njima nego li s članovima vlastite obitelji. Vrlo malo vremena provodi se zajedno s obitelji, dok se najljepše vrijeme provodi na poslu u krugu radnih kolega. Zato i postoji više simpatije za ljude na poslu nego li one kod kuće. Kod kuće nam se čini da samo trebamo činiti dobra djela, napuniti tanjur jelom ili novčanik dolarima, i to je najveći znak ljubavi koji možemo dati.

Ipak, Isus jasno govori: „*Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga!*“ ili drugim riječima: „Imaj osjećaja za drugoga, kao što imaš osjećaja za sebe samoga!“ Naš problem i jest što vrlo često nemamo osjećaja za sebe same, niti se volimo, a niti poštujemo. Kada gledamo u ogledalo prigovarimo Stvoritelju zašto nas je takve stvorio. Mi bi htjeli imati malo kraći nos, uši malo duže ili ne toliko izražene, a o

prištevima da i ne govorimo. Upravo danas cvjeta posao plastičnih operacija, jer izmislili smo idealno lijepe ljude, s kojima se svi mi trebamo suobličiti. Nitko više nije sretan svojim vanjskim izgledom, a ljubomora i zavist pokazuju da nismo sretni niti pojedinim sposobnostima koje posjedujemo, ili materijalnim dobrima kojima nas je Bog blagoslovio. Čovjek koji samoga sebe voli i prihvaća, sa svim manama i kvalitetama, koji ne stoji satima pred ogledalom prigovarajući Bogu za vlastiti izgled, postaje sposoban voljeti i poštivati druge, jer iz obilja vlastitoga života svatko od nas prosuđuje drugoga čovjeka.

Nije dovoljna samo ljubav prema sebi, da bi čovjek bio sposoban ljubiti drugoga, te Isus na prvome mjestu spominje ljubav prema Bogu. Ako je doista Bog moja ljubav, tada ljudi oko mene nisu neki slučajni tipovi koje mogu iskoristiti kako mi odgovara, samo ako je u skladu s propisima i zakonom, već su to moja braća i sestra, svi mi djeca nebeskoga Oca. Istinski ljubiti drugoga čovjeka može tek onaj koji u drugome promatra dostojanstvo Boga Stvoritelja, a ne nekakvu slučajnost koja je iznenada stupila na moj životni put.

Tek kada čovjek oživi svoju nutrinu, svoje pozitivne osjećaje i misli, kada u skladu s njima aktivira svoju volju, postaje sposoban krenuti putem praktične ljubavi, one ljubavi koja se čini, a ne samo misli i osjeća, kada se kruh svoj s gladnim dijeli, ili tužan razveseli, kada se žalostan pohodi, ili pak se slijepca k cilju vodi. Doista, kada sve to činimo, ne mora nam uvijek nutrina titrati, ili srce preskakivati od radosti zbog intenziteta ljubavi, ali svaki naš čin ljubavi za drugoga čovjeka izaći će iz nutrine prožete Bogom, a zadovoljne vlastitim životom.